

De prijs dezer Courant, die geregeld vijfmaal 's weeks wordt uitgegeven, en wel op Zondag, Dinsdag, Woensdag, Donderdag en Zaterdag, is f 5 in de drie maanden. —

ZONDAG 15 AUGUSTUS.

De prijs der Advertentiën is, van een tot vijf regels f 1.00, en voor elken regel daarboven 2) centen, behalve 35 centen zegelregt, voor elke plaatsing.

Hoe de heer Mr. G. KNIPHORST, van 15 maart 1841, de wettigheid betwistte der toen nog aanstaande herkiezing van denzelfden heer Mr. G. KNIPHORST, in juni laatstleden.

Wat waar is deene maand, is razend valsch in d'andre! hoort men welligt eerstdaags den vertegenwoordiger der Drentsche staten, uit een Drentsch boschaadje zingen. Dit toch dient de heer Mr. G. KNIPHORST, lid van het hof van Drenthe thans, procureur voordezen, te zingen, of te meenen ten minste, bijaldien hij nu de wettigheid zijner herkiezing, in juni laatstleden, beweren en de op hem uitgebrachte keuze aannemen wil. Want den 15den maart 1841 beschouwde de heer G. KNIPHORST eene verkiezing voor de Tweede Kamer, waarbij de gouverneur niet zou hebben medegestemd, als nietig.

En bij de laatste verkiezing des heeren KNIPHORST heeft de gouverneur niet medegestemd.

Volgens den heer Mr. G. KNIPHORST, van 15 maart 1841, zou dus de herkiezing deszelfden heeren G. KNIPHORST van juni laatstleden nietig zijn.

Misschien echter verandert thans die merkwaardige vertegenwoordiger uit Drenthe van gevoelens of van woorden.

Misschien gaat hij nu zeggen, dat, volgens zijne tegenwoordige meening, zijne vroeger verkiezing, waarbij de gouverneur had medegestemd, nietig was.

Luidens de *Nederlandsche Staats-Courant* van woensdag 17 maart 1841, n. 65, 5de kolom, deelde de heer KNIPHORST (het woord voerende in de vergadering der Tweede Kamer van 15 maart) »niet in de meening van de Kroon, dat zij het regt zou hebben, om aan de gouverneurs het medestemmen in de vergaderingen der provinciale staten bij het doen van verkiezingen van leden der Kamer te verbieden. De gouverneurs (vervolgt de *Staats-Courant*) »bezitten, volgens hem, het regt om hunne stem »daarbij uit te brengen. Zij maken, als Commissarissen des Konings, een wezenlijk bestanddeel »uit van de provinciale staten. Daarom wordt van »hen in de grondwet gesproken in de afdeeling die »tot opschrift draagt: Van de zamenstelling der staten van de provinciën. Daarom ook zou de spreker, »indien hij wist, dat een lid dezer Kamer benoemd »was, zonder dat de gouverneur in de provinciale »staten had medegestemd, zich gedrongen gevoelen, »om zulk eene verkiezing voor nietig te verklaren.»

Zoo sprak, zoo sprak letterlijk, volgens de *Nederlandsche Staats-Courant*, Mr. G. KNIPHORST, den 15den maart 1841.

Nog al aardig schijnt het dus, acht te geven op hetgeen voornoemde Mr. G. KNIPHORST in oktober aanstaande zal zeggen, wanneer de commissie voor het onderzoek der geloofsbrieven rapporteert: dat de heer G. KNIPHORST zonder medestemming des gouverneurs als lid der Tweede Kamer is herkozen.

Dan toch zal de heer G. KNIPHORST geene ignorantie kunnen voorwenden van zoodanige verkiezing, welke hij zich, den 15den maart, gedrongen zou hebben gevoeld voor nietig te verklaren.

Maar Mr. G. KNIPHORST zou zich, bij het uit-

brengen van zoodanig rapport, doof kunnen houden; hij zou juist met eene zinking of verkoudheid op het oor kunnen zijn behoeft. Waaruit echter alsdan de vraag ontstaan zou: zijn dooven of aan zinking laborerende leden toelaatbaar om in de Kamer mede te stemmen over de belangrijkste aangelegenheden des lands? naardien er in de vergadering (misschien juist, terwijl zij doof of zinkingachtig waren) iets kan zijn medegedeeld, hetgeen den grootsten invloed op hunne stemming zou hebben geoefend.

Om dit inconvenient te vermijden, zou Mr. G. KNIPHORST afwezig kunnen blijven uit de vergadering, waarin het rapport over de geloofsbrieven zal worden uitgebragt, en alzo ignorantie kunnen pretenderen van de wijze, waarop zijne verkiezing in juni laatstleden plaats had.

Wel is waar zal er dan in alle couranten worden vermeld, dat, blijkens het rapport der commissie, de heer G. KNIPHORST door de provinciale staten benoemd is zonder medestemming des gouverneurs; dat is op eene wijze, welke de heer G. KNIPHORST zich, den 15den maart, gedrongen zou hebben gevoeld voor nietig te verklaren. Maar wat belet dan Mr. G. KNIPHORST zich te houden als had hij, gedurende eenige dagen, volstrekt geene couranten gelezen? of liever: waarom zou de Drentsche heer, om zulks des te natuurlijker en opregter te doen, zich niet werkelijk een tijd lang van alle couranten-lezing onthouden, en zich eenige dagen in zijn vaderlandsch Drenthe hermetisch isoleren, ten einde volstrekt geene officiële noch officieuze kennis te moeten erlangen van hetgeen publiek in Nederland voorvalt.

Als men zich herinnert hoe de heer KNIPHORST, in meergemelde maand maart, zich onkundig toonde van het adres des heeren LIPMAN, nopens de ongrondwettigheid van het medestemmen der gouverneurs, een adres, hetwelk in alle dagbladen, zelfs in de *Meppeler Courant*, — zoo wij ons niet bedriegen — medegedeeld was, dan is het niet geheel onwaarschijnlijk dat de laatstgenoemde of eene dergelijke partij door den heer G. KNIPHORST zal worden gekozen.

Dit toch schijnt het verkieselijkst voor den edelen heer, bijaldien hij althans niet zingen of zeggen wil: *Wat waar is d'ene maand, is razend valsch in d'andere!*

O Nederlanders! en inzonderheid: O Drenthers! leest hoe door de verkozenen uwer staten de consequentie wordt betracht; hoe getrouw deze heeren zijn aan hunne woorden en gevoelens. Ware het niet dat de bewuste »gezetheid tot behoud onzer vaderlijke instellingen" het u verbod, zoo zoudt gij welligt eerstdaags, in stede van: *Een man een man, een woord een woord*, kunnen zeggen: *Een woord een woord, een vertegenwoordiger een vertegenwoordiger.*

Buitenlandsche berigten.

DUITSCHLAND.

Frankfort, 11 aug. De heer Thiers is hier zondag avond aangekomen en heeft reeds maandag, 's morgens om 6 uur, zijne reis naar Berlijn voortgezet: bewijs genoeg dat hij hier zelfs den schijn van aankompingen wil-

de vermijden. Ook de heer *Emile de Girardin* is hier geweest. Deze zal langen tijd in Duitschland vertoef en is gisteren naar Karlsruhe vertrokken. Van daar schijnt hij zich naar Weenen begeren. In september zal hij zijn verblijf aan den Rijn in de Taunus-baden vestigen. Het schijnt, dat de heer *de Girardin* wil beproeven, betrekkingen met de Duitsche pers aan te knopen in het conservatieve belang van Frankrijk, zoo als het voorkomt in de fractie *Molé-Lamartine*. Hoewel deze fractie Duitschland, zelfs waar het de Rijn-grenzen en dergelijke eischen van Frankrijk gold, niet in het minste aanstoot heeft gegeven, maar veelmeer het gezigtspunt van den vrede ook in dit opzigt voor oogen heeft, zoo schijnt het toch niet wel mogelijk, dat zelfs eene zoodanige Fransche fractie, die misschien het meest van alle met het streven der Duitsche kabinetten overeenkomt, bij de Duitsche pers ingang zal vinden. Er zijn namelijk op dit oogenblik te vele Duitschland en Frankrijk scheidende vragen te behandelen, die niet wel door eene vereeniging, naar alleen uit het nationale gezigtspunt te beslissen zijn. Wil men echter volstrekt voor de binnenlandsche Fransche partij-belangen op Duitschen grond en bodem een veld voor discussie zoeken, zoo zal men weldra inzien, dat dit veld het vruchtbaar makend belang van het publiek mist.

OOSTENRIJK.

Betrekkelijk het ongeluk dat den hertog van *Bordeaux* overkomen is, bevat de *Allg. Preuss. Staatsz.* den volgende brief uit Kirchborg, van den 30sten juli. »Eergisteren reed de hertog van *Bordeaux* van hier naar Schrems, en wel op een jong paard, dat eerst kort geleden gekocht was. Stieren, die schuw geworden waren, verschrikten het paard, dat niet verder voorwaarts wilde. De prins spoorde het aan; het begon te steigeren, stortte om en viel met deszelfs geheels zwaarts op den hertog, dien daardoor het dijbeen aan het gewricht gebroken werd. Z. K. H. bleef een uur lang op den weg liggen, terwijl men bezig was hulp te halen. Nadat men vijf uren met groote moeilijkheden onder weg geweest was, kwam de prins des avonds om negen uur op eenen wagen in het kasteel aan. Dr. *Bullman*, die uit Weenen aangekomen is en den zieke het verband gelegd heeft, geeft de verzekering, dat de herstelling volkomen zal plaats hebben.»

ENGELAND.

Londen, 11 aug. Het schijnt zeker, dat H. M. de koningin in persoon het parlement zal openen, en wel den 24sten. Van den 19den tot dien dag zullen de voorbereidende werkzaamheden plaats vinden, en alzo het vraagstuk van den voorzitter beslist worden. Daar de meerderheid der Tories in dezen wel hunnen hoofdleider volgen en den vorigen voorzitter weder kiezen zullen, zoo zal het bewind volkomen vrijheid hebben om de trouwrede naar deszelfs inzichten op te stellen.

— De weersgesteldheid blijft ongunstig; sedert verscheidene dagen hebben wij nauwelijks de zon gezien; de lucht is zwaar, koud en somber, terwijl met tusschenpozing van slechts weinige uren zware plasregens oerstorten. Het te volde staande graan, dat zoo veel beloofde, ligt ter neder, en begint in de vochtige streken reeds te rotten. In Ierland zal de tarwe-oogst schier geheel mislukt zijn.

— Men ziet hier met angstige verwachting de eerste tijdingen uit Madrid te gemoet. Er schijnen aldaar weder belangrijke gebeurtenissen voorbereid te worden. Er heeft zich uit Parijs een zware storm tegen *Espertero* verheven. Koning *Lodewijk Philips* schijnt hem zijne zoogenaamde *Anglomanie* niet te kunnen vergeven, en ondersteunt nu genoegzaam openlijk de partij

gingen van de koningin-moeder om weder in Spanje aan het bewind te komen. De pogingen in haar voordeel zouden ondersteund worden door hare vrienden te Madrid, door de haar toegedane, thans afgedankte garden, door de berokking van Biscaye, die de Engelsen niet mag zetten, en door de uit Frankrijk naar Spanje teruggekeerde Carlisten. Hoe dit uitloopt, het bloed schijnt in dat ongelukkig land weder te zullen vreden vergoten, en meer dan ooit schijnt het eene vermanende worsteling tusschen Engeland en Frankrijk te zullen zijn.

FRANKRIJK

Parijs, 11 aug. De bureaux van weldadigheid hebben zich eenen voorraad van wollen kleeders aangeschaft, tot dekking van ruim tachtigduizend behoeftigen, die in de twaalf arrondissementen gevonden worden, in welke deze hoofdstad verdeeld is.

— In een der ministeriële bladen wordt een verzoeg aangetroffen, waaruit zich laat opmaken, dat de Fransche regering de handelwijze van Aargau, ten opzichte der kloosters in dat kanton, ten sterkste afkeurt.

— Door de telegraaf is berigt, dat het protest en de brief der koningin-weduwe van Spanje den 5den dezer te Madrid officieel bekend zijn gemaakt, vergezeld door een manifest van den regent, hetwelk heden alhier ontvangen en in zeer levendigen toon gesteld moet zijn; maar waarvan de inhoud nog nergens wordt aangetroffen.

Op genoemden dag is ook een gedeelte der koninklijke garde ontlast, welke met de troepen in gedurigen twist was gewikkeld.

Van den generaal *Rivera*, die in de Baskische provinciën het bevel voert, zouden te Madrid gewichtige mededeelingen ontvangen zijn. Men zeide dat hij of zijn ontslag, of de verplaatsing der troepen vroeg, voor wier ondergeschiktheid hij niet langer durfde instaan. Den generaal *Leon* was, naar verzekerd werd, het verzoek geweigerd om zich met verlof naar Parijs te begeven.

— Men meent te weten, dat de maarschalk *Soult* morgen naar het kasteel van Eu vertrekt, van waar hij zich met den koning en het hof naar Bonlogne zal begeven, om de inwijding der aan het groote leger gewijde kolom bij te wonen.

— In de opera heeft men eene nieuwe mode opgemerkt, welke de meeste aanminnige *Lionses* hebben aangenomen. De dames dragen, half in het oorsage van haar kleed verborgen, eenen dolk, van welken alleen het gevat in goud, met beeldwerk of met kostbare edelgesteenten versierd, zichtbaar is. Bedreigt dit wapen de trouweloozen of de vermetelen? Is het bestemd om de onstandvastigheid te straffen of om de dengd te beschermen? Ongetwijfeld zullen wij dit spoedig weten, want vermoedelijk zullen wij eerlaag van een of ander romanesk en vreeselijk drama hooren, waarvan de ontkenning door dit beschermend sieraad-juweel zal zijn te weeg gebracht.

Tulle, 9 aug. *Marie Capella* heeft wederom het voornemen te kennen gegeven, om in oppositie te komen tegen het bij verstek geveld vonnis en contradictoire debatten te willen uitlokken. De meeste getuigen zullen, naar men zegt, hier gehouden en andermaal verhoord worden.

Binnenlandsche berichten.

Tilburg, 12 aug. Z. M. de koning is heden voormiddag ten 9½ uur binnen deze stad aangekomen en aan hoogstedeszelfs paleis afgestapt.

Onmiddellijk na Zr. Ms. arrivement heeft het stedelijk bestuur zich aan het paleis doen vinden ten einde de opwachting bij Z. M. te maken, en is dan ook, even als de kommandant der dienstdoende schutterij bij hoogstdezelfen ten gehoor toegelaten. De eerewachter bij Z. M. is door de leden der stedelijke schutterij betrokken, terwijl het wapperen van eene menigte vlaggen de vreugde der stedelingen aanduidt, van wederom de hooge eer en het geluk te genieten van Z. M. in hun midden te zien. HH. KK. HH. prins *Willem van Oranje* en prins *Alexander* zijn heden namiddag ten 3½ uur alhier aangekomen en insgelijks aan het koninklijk paleis afgestapt.

Naar men verneemt zullen er op maandag aanstaande in het kamp bij Reijen door de alhier en in de omstreken gecantonnerde troepen groote exercitiën en manoeuvres in het vuur plaats hebben.

Arnhem, 14 aug. Het bestuur van het genootschap: *Vie Unita Fortior*, te Moorn, heeft van de vereeniging van Italiaansche geleerden eene uitnoodiging ontvangen, om het genoemd genootschap te doen vertegenwoordigen bij de vergadering van natuurkundigen, welke van af den 15den september 1841, tot en met den 30sten dier maand, te Florence zal worden gehouden; alsmede eene van het

bestuur der 19de vergadering van genees- en natuurkundigen te Brunswijk, om de insgelijks in september 1841 aldaar te houden vergadering bij te wonen. Dienvolgens heeft het bestuur van het gemeld genootschap de leden uitgenoodigd, indien zij zich daartoe gezind mogten betoonen, zich tot dat einde, vóór den 24sten dezer, aan hetzelfde aan te melden.

Mengelwerk.

Amerikaansche wraak.

In het jaar 1821 leefde er in Kentucky een jong meisje van eene achtbare familie, dat zich door haar uitmuntend verstand, haren lust voor de letteren, hare mannelijke onverschrokkenheid en engelachtige schoonheid den naam eener *CORINNA* had verworven. Men gewaagde met even veel ophef van de liederen van *ANNA COOK* als van de trekken van haren moed. Zij was te gelijk eene geestige vrouw en een moedig man.

Een Kentuckiër, wiens naam niet minder vermaard was dan die van *ANNA COOK*, de overste *SHARP* namelijk, de algemeene zaskgelastigde, de uitmuntendste spreker in de wetgevende vergadering te Frankfort, deed aanzoek om hare hand, en toen zijn voorslag aangenomen was, maakte hij daarvan gebruik om het vertrouwende meisje in den schadelijksten strik te lokken, dien ooit der verleiding gespannen heeft. Daarna verwijderde hij zich en liet zijn offer ter prooi aan al de verweuschingen eener openbare meening, welke haar thans des te meer laakte, naar mate zij haar vroeger gevierd had. Het publiek is een vijand, die het masker afwerpt, zoodra het ongeluk zich vertoont, en zich onbarmhartig op diegenen wreekt, welke het vroeger vleide. *ANNA COOK* ondervond dit. De wereld verstiet haar, zij zwoer daarentegen haat aan de wereld en ging met hare oude moeder en eenige oude bedienden in een op zich zelf staand eenzaam buitenverblijf wonen.

De zaak baarde groot opzien. Een man, de afstamming eener oude Fransche familie *BEAUCHAMP*, was er bijzonder diep van getroffen. *BEAUCHAMP* had daarbij slechts eene gedachte, namelijk het offer van *SHARP* te zien en te leeren kennen. Hoeveel geduld hij had en welke moeite hij aanwendde om dit oogmerk te bereiken, laat zich onmogelijk beschrijven. Maanden had hij noodig den ingang door die deur, welke de haat verdedigde en de smart bewaakte, te vinden. Maar *BEAUCHAMP* hield vol in zijn voornemen, gelijk *ANNA COOK* in het hare. Eindelijk, en wel door tusschenkomst van eene harer zusters, werd hij als vriend en nabuur in het huis ontvangen, dat noch vriendschap noch nabuurschap meer om zich had. *BEAUCHAMP* bemide mis *ANNA COOK*.

Toen hij het waagde, haar zijne liefde te bekenen, wendde zij zich langzaam naar hem om, zag hem aan en zeide:

» *BEAUCHAMP*, ik zal nooit de vrouw van eenen man worden, of hij moest met het hoofd van den overste *SHARP* bij mij komen en om mijne hand verzoeken.

BEAUCHAMP antwoordde in den beginne niets; eenige oogenblikken daarna vatte hij haar echter bij den arm en zeide:

» *ANNA*, ik ben de man, dien gij zoekt.

Weinige dagen daarna reisde *BEAUCHAMP* af en vertrok naar Frankfort, waar *SHARP* woonde.

» Ik kwam er tegen den avond aan, » zeide hij, » en vond den overste weldra. Hij kwam mij op het vriendelijkste te ontmoet. Ik nam hem bij den arm, zeide hem dat ik opzettelijk gekomen was om met hem over zaken te spreken en verzocht hem eene wandeling met mij te maken. Wij gingen langs de rivier tot voorbij de stad. Het werd avond, wij waren aan een geheel eenzaam oord en hoorden de onderscheidene klokken der stad, welke den tijd van het avondeten verkondigden. Op eens bleef ik staan en vroeg den overste zonder verdere voorafpraak, of hij zich de laatste woorden herinnerde, die miss *ANNA COOK* tegen hem gezegd had. Hij werd doodsbleek en stond als verplet.

» Overste *SHARP*, » zeide ik tegen hem, » toen gij miss *ANNA* verliet, voorspelde zij u, dat de hemel een man zou vinden om haar te wreken. Ik ben die man. Ik ben door haar gezonden, om u te vermoorden. Wilt gij u verdedigen? Hier zijn twee dolken, zij heeft mij gezegd, dat gij een lafaard zijt en u niet als man zoudt verdedigen. Zult gij het doen? — Ja of neen? Antwoord of ik stoot u neder.

» Goede vriend, » antwoordde hij, » ik kan voor miss *ANNA* niet vechten. Ik heb mij zoo zwaar tegen haar misgrepen, dat, als zij eenen broeder gehad had en deze tot mij gekomen ware, ik mij liever zou hebben

laten ombrengen, dan dat ik mij met eene nieuwe misdaad tegen haar en de haren zou bezwaard hebben.

Bij deze redenen voegde hij nog duizend laffe verzoeken, onder welke zich nog laffere tranen mengden: eindelijk gaf hij zich op eene zoo erbarmelijke wijze aan *BEAUCHAMP* over, dat deze de hand aan zulk eene tegenpartij niet kon slaan. Deze soort van verdediging had hij niet verwacht en zijn moed verliet hem bij deze zwakheid, gelijk dezelve eenen ander bij onverschrokkenheid zou ontzonken zijn. Hij liet *SHARP* dus op eene smadelijke wijze los, terwijl hij hem evenwel verklaarde dat die lafheid voor hem in geenen deele altijd een zeker schild zou zijn; veeleer zou hij vroeger of later toch vermoord worden.

Van alles, wat *SHARP* in zijnen angst gezegd had om zich te redden, had slechts iets op *BEAUCHAMP* indruk gemaakt. » Gij hebt geen regt, de verdediging van miss *ANNA* op u te nemen, » had de overste tegen hem gezegd. » omdat gij noch haar bloedverwant noch haar man zijt. Moet ik gelooven, dat gij haar minnaar zijt? »

BEAUCHAMP gevoelde, dat in deze woorden ongetwijfeld waarheid lag. Hij behende dit *ANNA* aan en zij besloot hem te trouwen, opdat, als hij eens haar man ware, hij ook het regt zou verkrijgen, haar regtmatige wreker te zijn. De onuitgezame week niettemin slechts met weersin van hare eerste grondstellingen af, en eer haar huwelijk voltrokken werd, zette zij het voornemen op, met eigen hand den man te vermoorden, die, naar hare gedachten, niet op de wereld zijn mogt, wanneer zij haar verleden en hare toekomst aan eenen anderen overgaf. De overste bevond zich toen in Bowling Green, niet ver van haar van daar; zij schreef hem, en verzocht hem om eene samenkomst, die zij met eene geslepenheid regtvaardigde, welke niet als het minst merkwaardige in dit verschrikkelijk karakter voorkomt.

SHARP bepaalde de bijeenkomst. De zeer verheugde *ANNA COOK* oefende zich onophoudelijk in het schieten met de pistool, en zij had, gelijk *BEAUCHAMP* zeide, eene verbaasende behendigheid in deze kunst verkregen, toen de overste *SHARP* de streek verliet, en zich dus op de bijeenkomst niet liet vinden.

ANNA COOK en *BEAUCHAMP* trouwden in den zomer van 1824. De trouwplechtigheid was voor deze beide zaamgezworenen slechts eene wijding van hun moordplan; maar alle pogingen van *BEAUCHAMP* om *SHARP*'s verblijf op te sporen bleven lang vruchteloos. Zijne met een *BEAUCHAMP* naam onderteekende brieven, zijne stappen, zijne list, alles mistukt tot op den tijd dat de verkiezingen begaouen. De overste *SHARP* stond in den staat Kentucky aan het hoofd der democratische partij en was de hechtste stoon van den kandidaat dezer partij voor eene regeringsplaats; ook verscheen hij-zelf bij de verkiezingen. *BEAUCHAMP* kon hem daar het zekerst aantreffen. Hij stelde zich voor, hem niet te zullen missen. Tevens beraamde hij de beste maatregelen, om na den moord de inhechtenisneming of na deze de schuldig-verklaring te ontgaan. De beide echtgenooten maakten daarbij het plan, naar den staat Missouri te verhuizen. *BEAUCHAMP* maakte een uitstapje om zich andere kleedingstukken te verschaffen. Hij verkocht zijne bezittingen, schafte zich paarden en eenen wagen aan, koos zijne reisgezellen, bepaalde den dag van vertrek en rigtte het zoo in, dat een tegen hem hangend proces om dezen tijd voor het gerecht te Frankfort weder opgevat werd. Ook verzogde hij er voor, dat hem het berigt daarvan door zijnen advocaat, zijnen onvrijwilligen mededeeltige, in hetzelfde oogenblik medegedeeld werd, als zijne vrienden en bloedverwanten bij hem waren om van hem afscheid te nemen. Zijne reis naar Frankfort was derhalve voor allen en in tegenwoordigheid van allen verklaard, en dit wel beraamde plan deed men als een vervelend oponthoud voorkomen. Eenige dagen vroeger had *BEAUCHAMP* vernomen, dat de overste *SHARP*, die in eene meeting wegens zijn handelwijze met *ANNA COOK* hevig was aangevallen, eerloos genoeg geweest was zich daarvoor te zoeken te regtvaardigen, dat hij aan eenige personen verklaarde dat miss *ANNA COOK* hem bedrogen had, dat hij hiervan zekere bewijzen en een getuigenis van eene vroedvrouw had. Deze laatste slechtheid, die door de vroedvrouw terstond werd tegengesproken, zou op zich zelve genoegzaam geweest zijn, de wraakzucht in het hart van *BEAUCHAMP* te ontvlammen. Hij had zich voorgenomen de verkiezingen eerst te laten afloopen voor hij *SHARP* vermoordde. Als de tegenpartij de zege behaalde, hoopte hij, dat de gouverneur, die hem konde, van zijn regt gebruik zou maken om hem genade te schenken, in geval hij gevangen genomen werd; bleven daarentegen de democraten overwinnaars, dan hoopte hij, dat deze partij de vermoording van hinnen aanvoerder aan diens staat

kundige vijanden zou toeschrijven en dezelve tot eene partij-zak maken. Het vermoeden moest derhalve van hem; BEAUCHAMP, afgewend worden. De juistheid dezer vooronderstelling werd door den uitslag bekrachtigd.

BEAUCHAMP kwam tegen den avond in Frankfort aan, liet in het logement, waar hij afsteeg, voor zich aanrigten, sloot zich toen in zijne kamer op en verkleedde zich van top tot teen. » Op de reis door Tenissee, » zeide hij, » had ik aan den voet van eenen boom den ouden hoed eens negers bemerkt, die in de nabijheid aan het werk was. Ik nam den hoed en legde eenen dollar in deszelfs plaats. Buitendien had ik een masker van zwarte zijde, dat mij 's avonds volkomen het uitzigt van een neger gaf, zoo goed had mijne vrouw het voor mijn gevoel pas gemaakt. De schoeniel nam ik slechts twee paar wollen kousen, en mijne voeten op de vlugt te beschutten en te verhiinderen; dat men de rigting, die ik genomen had, door het geruisch mijner stappen, bemerkte; wanneer ik soms vervolgd mogt worden. Tegelijk pakte ik mijne kleedren bijeen en verstopte dezelve aan den oever, om dezelve weder aan te trekken, als de daad voltoerd zou zijn. Ik verliet het logement, zonder dat mij iemand zag of hoorde. Ik had een groot slagetes; bij mij, dat mijne vrouw zelve voor eenige maanden geslepen had, opdat niemand het voor mijn eigendom zou erkennen. »

» Toen ik het raadhuis voorbijging, zag ik den overste SHARP in de zaal. Ik wist, dat hij hier gewoonlijk was, en besloot te wachten, tot dat hij naar huis terugkeerde. Ik liep dus in de nabijheid wat rond. Eindelijk kwam hij, maar door zijnen broeder vergezeld. Ik wachtte, totdat deze zich verwijderd zou hebben. De maan schone niet, maar het was zoo helder, dat men wel het gezicht van eenen vriend onderkennen konde. Ik lok mijn mes, ging naar de deur en klopte driemaal.

» Wie is daar? » vroeg de overste SHARP van verre.

— » CONNISON, » antwoordde ik, terwijl ik de stem van dezen man, een vriend des oversten, nabootste. Ik hoorde hem weldra komen en bemerkte, dat hij geen licht bij zich had. Toen hij de deur opende, greep ik hem met de linker hand, als met eene stalen vork, aan. Hij wilde terug, poogde zich los te rukken en zeide:

» Welke conatvoren zijt gij? »

— » JOHN CONNISON. »

» Ik kan u niet. »

— » Kom bij het licht, dan kunt gij mij zien. » Ik trok hem naar de deur, rukte daar het masker af en zag hem in het gezicht.

» Grootte God! » riep hij verschrkt uit, » hij is het! »

Bij de poging, om zijnen arm uit mijne handen los te scheuren, viel hij op de knie. Ik liet zijnen arm los, vatte hem bij de keel en zeide, terwijl ik hem het mes in de borst stiet:

» Sterf, ekkendeling! »

Op het oogenblik, dat ik het mes terugtrok, rigtte hij zich weder op de knie, zocht mij met zijne armen te omvatten en zeide:

» Genade, mijnheer BEAUCHAMP! »

Ik sloeg hem met de linkerhand in het gezicht en hij zeeg zoo lang hij was op den grond neder. Daar ik licht zag komen, zoo ging ik eenige schreden achteruit en deed mijn masker weder voor. Toen keerde ik weder naar de deur terug, om te hooren of hij nog spreken kon. Zijne vrouw vroeg hem weenende, maar hij antwoordde haar niet. Dra kwam ook Dr. SHARP, zijn broeder, en deze riep terstond:

» Goede hemel! dat heeft BEAUCHAMP gedaan; ik heb het altijd verwacht. »

De gehele stad kwam goedig in de veer, en het huis was met menschen opgevuld. Ik bleef in de nabijheid, om te hooren wat men zeide. Ik ging zelfs zoo na bij het huis, dat ik door een venster kon zien. Mevrouw SHARP bemerkte mij en riep den aanwezigen toe, dat zij zoo even den moordenaar gezien had. Men begon mij te vervolgen, maar ik bragt hen spoedig aan 't dwalen, vervolgde mijnen weg langs de rivier, trok mijne gewone kleedren weder aan, pakte mijne negerpauze met het bloedige mes bijeen, bond er een steen aan en wierp alles in het water. Toen ik weder in de stad kwam, ging ik op nieuw het huis van den overste SHARP voorbij, om te hooren, wat men daarbinnen sprak. Maar alles was weder stil geworden.

Ik keerde naar mijn logement terug, trok daar mijne schoenen uit en sloop op handen en voeten, als eene kat, zoo zacht dat niemand mijnen stap kon hooren, naar mijn kamer. Ik wusch mijne handen en ging naar bed met de verwachting, den volgenden dag genomen te zullen worden. Maar mijne vreugde was zoo groot en mijne berusting in den wil van

God zoo volkomen, nadat ik de zoo lang overgelegde daad volbragt had, dat ik na vijf minuten insliep en den volgenden morgen slechts door het gedruisch ontwaakte dat de diensboden in huis maakten.

Toevallig was de logementhouder een bloedverwant van den overste SHARP. Door mijnen naam en het vermoeden van den broeder des overste oplettend gemaakt, kwam hij haastig naar boven op mijne kamer. Ik groette hem heel liefd.

» Weet gij, » zeide hij tegen mij, » wie den overste SHARP dezen nacht vermoord heeft? »

Ik hield mij al zeer verwonderd en zeide: » Is het mogelijk? Hoe? de overste SHARP... »

— » Is dood, » vroegde hij er bij.

» En hoe heeft men hem overgebracht? ... in een tweegevecht? »

— » Men heeft hem vermoord. » Hij wilde heengaan.

» Blijf nog een oogenblik en verhaal mij die ijselijke gebeurtenis uitvoorig. »

— » Ik kan u niet meer zeggen, » antwoordde hij en ging.

De manier waarop hij in mijne kamer gekomen was, had mij juist niet behaagd, maar ik zag wel, dat zijne verdenking, toen hij heenging, door de onveranderde gelaatsrekken die ik bewaard had, tamelijk verstrooid was. Ik ging naar beneden in de eetzaal, ontbeet, kevelde wat met de vrouw van den huize en vroeg haar, of men vermoeden op den moordenaar had. Daarna hield ik mij met de zaken bezig, die mijne zorg vereischten.

Toen ik in het logement terugkwam, had ik een nieuw verhoor voor den logementhouder te ondergaan.

» Mijnheer BEAUCHAMP, » vroeg hij, » wat zijt gij? »

— » Advokaat. »

» Hebt gij niet gezegd, dat gij in het graafschap Simpson woont? »

— » Oogenblik. »

» Zijt gij getrouwd? »

— » Ja, »

» En hoe heet uwe vrouw, mijnheer BEAUCHAMP? »

— » MRS ANSA COOK, mijnheer de kastelein. »

Ik zag hoe zijn reeds sombar gelaat bij deze woorden nog meer betrok. Ik dacht wel dat dit de hoofdzak was die hij weten wilde, maar ik had op zijne nieuwsgierige vragen met de grootste onbeschroomdheid geantwoord, alsof het een zeer natuurlijk gesprek ware. Ik vertelde zelfs, dat ik weder ging optrekken, en verliet Frankfort zonder verdere voorvallen.

Twee of drie mijlen van de stad bemerkte ik, dat ik op mijne kamer in het logement mijnen zakdoek vergeten had, herinnerde mij dat er van eene neusbloeding bloed aan zat en dacht terstond aan het besluit, dat men uit deze ontdekking zou afleiden. Ik was willens wederom te keeren, om dezen zakdoek te halen, maar ik dacht dat dit de opmerkzaamheid juist zou opwekken, wanneer het nog niet geschied was; ik zette alzoo mijnen weg voort.

Den vierden dag 's avonds kwam ik te huis aan, en geen kwartier uur later dan ik mijne vrouw bepaald had terug te zullen zijn. Zij wandelde den weg op, van waar ik komen moest, en bevond zich in gespannen verwachting. Zoodra ik haar in de verte alleen zag aankomen, wenkte ik haar ten zegeteeken met een vaandelje. Zij snelde mij te gemoet en wierp zich voor mij neder. Zij stortte een vloed van tranen en dankte den hemel, die eindelijk al de ellende, welke een verrader over haar en hare familie bragt, gewroken had. Zij omvatte mijne knie met hare handen en smeekte den zegen haars vaders en harer overledene zuster over mij af, en bad bij in den hemel mijne voorspraak te zijn bij den Goddelijken regter, ten einde de straf voor de daad, die ik bedreven had, af te wenden. Toen stond zij weenende op en vroeg of ik gezond en wel was. Ik verzekerde haar, dat ik nu over alles heen was, wat menschen mij konden doen, daar hij, welke haar beledigd had, oindelijk door mij gestraft was geworden. Toch geloofde ik dat men mij vervolgen zou en dat ik verwachtte de gerechtsdienars nog dezen nacht te zien aankomen. In den beginne waren wij besloten, ons te verdedigen en in geval van nood de Vereenigde Staten te verlaten; den volgenden dag besloot ik echter, liever te sterven, dan mijn vaderland te verlaten. Niet het geringste bewijs was er immers tegen mij en ik nam mij dus voor, alle mogelijke navorschingen gerust te ondergaan.

BEAUCHAMP werd werkelijk in hechtenis genomen. Hij gaf zich zonder tegenkanting aan de dienaren der gerechtigheid over, onder voorwaarde nogthans, dat men hem zijnen doek zou laten en hem op zijn woord van eer zou toestaan, vrij met hen te reizen. Nadat deze

voorwaarden aangenomen waren, onthaalde hij zijne gasten hartelijk. Na het ontbijt verhaalde men hem, dat men de maat van de schoenen des moordenaars genomen had, die door den tuin gevlugt was; in welke men zijne voetstappen gevonden had. Daarop verzochten zij hem schertsende zijne schoenen eens te laten meten.

» Dit beviel mij zeer, » zeide BEAUCHAMP, » omdat ik de overtuiging had, dat de voetstappen in den tuin de mijnen niet waren; maar hoe schrikte ik, toen ik zag, dat mijn schoen volkomen met de maat overeenkwam! »

» Het is in orde, » zeiden de lieden op eenen toon, die mij niet zeer aangenaam was. Daar zij mij echter verzekerden, dat men de voetstappen zorgvuldig bewaard had, zoo verliet ik mij met vertrouwen op een nauwkeuriger onderzoek. »

Hij vertrok met zijne geleiders. Deze hadden den zakdoek bij zich, welken BEAUCHAMP in het logement te Frankfort vergeten had, maar zij fietten hem dien eerst onder weg zien, terwijl zij hem zeiden, dat men denzelfden voor de deur des oversten SHARP gevonden had. Deze onjuistheid verraste BEAUCHAMP; nog meer echter verwonderde hij zich, toen hij vernam, dat de familie SHARP en het gerecht van Kentucky bewijzen tegen den moordenaar zonden leveren en dat de bezitter van zijnen zakdoek gezworen had, denzelfden voor de stoep van den overste SHARP te hebben gevonden.

» Daar de zakdoek werkelijk de mijne was, zeide hij, zoo zag ik in, hoe gevaarlijk het voor mij zijn zou, als mijne vrienden denzelfden voor den mijnen erkenden, vooral na den valschen eed van hem, die denzelfden aan het gerecht had overgegeven. Ik dacht derhalve op een middel na, dezen doek in mijn bezit te krijgen. Mijne geleiders dronken gaarne. Den tweeden dag der reis bleven wij in een Herberg, om daar den nacht door te brengen. Wij soupeerden; daarna sprak men van naar bed gaan. In de kamer waren slechts twee bedden, een voor mij, en een voor diegenen mijner wachters, welke zonden rusten, terwijl de anderen waakten. Ik ontdekte dezen avond die menschen met eene menigte anecdotes en aardigheden, opdat zij later, maar dan ook des te spoediger en vastier zonden slapen. Na den eten had ik hun verzocht mij dien zakdoek te laten zien. Zij gaven mij denzelfden en ik dankte den hemel luide, dat dit belangrijke stuk gevonden was. Ik zeide, dat deze zakdoek mij zou redden, dewijl die op het spoor des waren moordenaars kon leiden, en ik verzocht derhalve de mannen, terwijl ik denzelfden terug gaf, dien toch goed te bewaren. Ik lette op, wie denzelfden aannam en in den zak stak. Tegen dezen was ik hoogst voorkomend, en daar hij eerst de derde was, die slapen zou, zoo bood ik hem aan, vooraf mijn bed met mij te deelen. Hij nam dit gretig aan en ik zag, hoe hij zijn rok, in welk zak de doek zat, op eenen stoel bij het bed nederlegde. Eer ik naar bed ging, wandelde ik de kamer op en neer, en toen ik voorbij den stoel kwam, nam ik den rok weg en wierp dien op het bed; daarna maakte ik mij gereed naar bed te gaan. Ik klaagde over de koude, verzocht dat men mij mijn mantel mogt geven en het vuur heter aanhouden. Daarbij spreidde ik mijnen mantel op het bed en over den rok, dien ik daarop geworpen had, uit, waarbij ik den zakdoek uit den zak haalde. Ik klaagde op nieuw over koude, om een voorwendsel te hebben, het vuur op te stoken. Een mijner oppassers stond bij den schoorsteen, met den rug naar het vuur gewend. Ik ging op eene houten bank naast hem zitten. Twee andere mijner geleiders waakten insgelijks, een evenwel had zooveel gedronken, dat hij onwillekeurig op den stoel knikkebolde. Ik maakte van het oogenblik dat de derde omzag gebruik, om den zakdoek, dien ik in mijnen broek verstopt had, te nemen, in het vuur te werpen en een groot stuk hout daarop te leggen. In een oogenblik was dezelve verbrand. »

Later, toen de zakdoek nergens gevonden werd, liet BEAUCHAMP zijne oppassers lang en overal zoeken, dat, om zelfs het sterkste geduld te vermoeijen, en eindelijk beschuldigde hij hen, dezen zakdoek vernietigd te hebben, omdat het een bewijs zijner onschuld kon zijn.

In den beginne ging alles, zoo als hij voorzien had. De democraten riepen dat de vermoeding van SHARP eene staatkundige wraak was, en dat de overste het slagtoffer zijner bemoeijing was. Het volk des volks geworden was. De familie des oversten, vooral zijn broeder, deed deze meening niet, maar de ijdelheid overwon zelfs bij hen de wraakzucht, en zij lieten daarom liever gelooven, dat het hoofd der familie, als het slagtoffer eener heilige zaak was gevallen, dan te herkennen, dat hij de straf voor gene gemeene misdade ondergaan had.

De democraten riepen dat de vermoeding van SHARP eene staatkundige wraak was, en dat de overste het slagtoffer zijner bemoeijing was. Het volk des volks geworden was. De familie des oversten, vooral zijn broeder, deed deze meening niet, maar de ijdelheid overwon zelfs bij hen de wraakzucht, en zij lieten daarom liever gelooven, dat het hoofd der familie, als het slagtoffer eener heilige zaak was gevallen, dan te herkennen, dat hij de straf voor gene gemeene misdade ondergaan had.

De democraten riepen dat de vermoeding van SHARP eene staatkundige wraak was, en dat de overste het slagtoffer zijner bemoeijing was. Het volk des volks geworden was. De familie des oversten, vooral zijn broeder, deed deze meening niet, maar de ijdelheid overwon zelfs bij hen de wraakzucht, en zij lieten daarom liever gelooven, dat het hoofd der familie, als het slagtoffer eener heilige zaak was gevallen, dan te herkennen, dat hij de straf voor gene gemeene misdade ondergaan had.

De democraten riepen dat de vermoeding van SHARP eene staatkundige wraak was, en dat de overste het slagtoffer zijner bemoeijing was. Het volk des volks geworden was. De familie des oversten, vooral zijn broeder, deed deze meening niet, maar de ijdelheid overwon zelfs bij hen de wraakzucht, en zij lieten daarom liever gelooven, dat het hoofd der familie, als het slagtoffer eener heilige zaak was gevallen, dan te herkennen, dat hij de straf voor gene gemeene misdade ondergaan had.

De democraten riepen dat de vermoeding van SHARP eene staatkundige wraak was, en dat de overste het slagtoffer zijner bemoeijing was. Het volk des volks geworden was. De familie des oversten, vooral zijn broeder, deed deze meening niet, maar de ijdelheid overwon zelfs bij hen de wraakzucht, en zij lieten daarom liever gelooven, dat het hoofd der familie, als het slagtoffer eener heilige zaak was gevallen, dan te herkennen, dat hij de straf voor gene gemeene misdade ondergaan had.

De democraten riepen dat de vermoeding van SHARP eene staatkundige wraak was, en dat de overste het slagtoffer zijner bemoeijing was. Het volk des volks geworden was. De familie des oversten, vooral zijn broeder, deed deze meening niet, maar de ijdelheid overwon zelfs bij hen de wraakzucht, en zij lieten daarom liever gelooven, dat het hoofd der familie, als het slagtoffer eener heilige zaak was gevallen, dan te herkennen, dat hij de straf voor gene gemeene misdade ondergaan had.

De democraten riepen dat de vermoeding van SHARP eene staatkundige wraak was, en dat de overste het slagtoffer zijner bemoeijing was. Het volk des volks geworden was. De familie des oversten, vooral zijn broeder, deed deze meening niet, maar de ijdelheid overwon zelfs bij hen de wraakzucht, en zij lieten daarom liever gelooven, dat het hoofd der familie, als het slagtoffer eener heilige zaak was gevallen, dan te herkennen, dat hij de straf voor gene gemeene misdade ondergaan had.

De democraten riepen dat de vermoeding van SHARP eene staatkundige wraak was, en dat de overste het slagtoffer zijner bemoeijing was. Het volk des volks geworden was. De familie des oversten, vooral zijn broeder, deed deze meening niet, maar de ijdelheid overwon zelfs bij hen de wraakzucht, en zij lieten daarom liever gelooven, dat het hoofd der familie, als het slagtoffer eener heilige zaak was gevallen, dan te herkennen, dat hij de straf voor gene gemeene misdade ondergaan had.

De democraten riepen dat de vermoeding van SHARP eene staatkundige wraak was, en dat de overste het slagtoffer zijner bemoeijing was. Het volk des volks geworden was. De familie des oversten, vooral zijn broeder, deed deze meening niet, maar de ijdelheid overwon zelfs bij hen de wraakzucht, en zij lieten daarom liever gelooven, dat het hoofd der familie, als het slagtoffer eener heilige zaak was gevallen, dan te herkennen, dat hij de straf voor gene gemeene misdade ondergaan had.

De democraten riepen dat de vermoeding van SHARP eene staatkundige wraak was, en dat de overste het slagtoffer zijner bemoeijing was. Het volk des volks geworden was. De familie des oversten, vooral zijn broeder, deed deze meening niet, maar de ijdelheid overwon zelfs bij hen de wraakzucht, en zij lieten daarom liever gelooven, dat het hoofd der familie, als het slagtoffer eener heilige zaak was gevallen, dan te herkennen, dat hij de straf voor gene gemeene misdade ondergaan had.

De democraten riepen dat de vermoeding van SHARP eene staatkundige wraak was, en dat de overste het slagtoffer zijner bemoeijing was. Het volk des volks geworden was. De familie des oversten, vooral zijn broeder, deed deze meening niet, maar de ijdelheid overwon zelfs bij hen de wraakzucht, en zij lieten daarom liever gelooven, dat het hoofd der familie, als het slagtoffer eener heilige zaak was gevallen, dan te herkennen, dat hij de straf voor gene gemeene misdade ondergaan had.

De Whigs weerden intusschen de beschuldiging afwelke huone tegenpartij op hen wilde werpen; het lag in hun belang, te behoogen dat de moord eene persoonlijke wraak was; zij gingen daarom den levensloop des oversten na, en herinnerden vooral aan de verleiding-historie, die, naar hunne meening, hem wel zulk eene straf had kunnen berekkenen. Hunne gronden van verdediging waren even zoo vele beschuldigingen voor BEAUCHAMP, die zelf Whig was en op de ondersteuning dezer partij gerekend had. Bij dezen verbit-terden strijd van tegenovergestelde hartstogten was de familie des oversten geneedzaakt, weder op BEAUCHAMP terug te komen; zij zocht echter den personen haat van ANNA COOK's gemaal onder politischen haat te verbergen. Men kocht valsche getuigen, en BEAUCHAMP werd door derzelver verklaringen overtuigd, uit politisch haat den overste naar het leven geslaan te hebben. Het geheele proces was eene opeenstapeling van meined en regterlijke onbeschaamdheid. Nietsgeestaande dit alles zou BEAUCHAMP waarschijnlijk dit leugenweefsel ontkomen zijn, wanneer niet een verrader, die zich voor zijnen vriend uitgaf, zijner vrouw een briefje had weten te ontlokken, hetwelk het ongeluk van den beklagde werd.

Toen BEAUCHAMP veroordeeld was, stond hij op en zeide tot zijne regters:

»Gij hebt de grootste onregtvaardigheid begaan, die onder den hemel geschieden kan; uw oordeel is niets als een weefsel van dwalingen, zoo als de getuigenissen mijner aanklagers niets als leugens waren; nothans ben ik de moordenaar. Ik verlang echter, dat mijne teregstelling uitgesteld worde, tot dat ik mijne bekentenis zal hebben nedergeschreven en daarin aangeloond, hoe een misdadiger onregtvaardig kan veroordeeld worden en als martelaar der menschelijke wetten vallen, terwijl hij slechts voor de goddelijke schuld is.

De publieke opinie werd door deze verklaring zoo opgezet, en de nieuwsgierigheid van allen zoo gespannen, dat de gouverneur van Kentucky niet waagde het verzoek van BEAUCHAMP af te wijzen. Zijne »Bekentenis» verscheen in juli 1826 en nooit heeft een boek in Amerika zulk een groot opzien gebaard.

Onmiddellijk na de veroordeeling van BEAUCHAMP verzocht zijne vrouw, zijne gevangenis met hem te mogen deelen. Vast besloten met hem te sterven, die voor haar sterven zou, toonde zij hem, toen zij in zijnen kerker kwam, vergift en eenen doek. Nadat deze merkwaardige vrouw in een gedicht, dat door kracht en hooge positie uitmuut, van de wereld afscheid had genomen, deelde zij met BEAUCHAMP het vergift, zij schreven het verzoek neder dat men hun beide in één graf mogt leggen, daarna baden zij en verwachtten in elkanders armen den dood. Tweemaal bedroeg hij huone verwachting, tweemaal stuitte het vergift op de kracht hunner natuur af, die sterker was dan het gift. Toen stond ANNA COOK van haar leger op, nam den dolk en reikte denzelfden haren man over, die zich het eerst daarmede doorstiet. Naauwelijks had hij het staaf in zijne borst gedrukt, of ANNA COOK trok het met geestvervoering er uit en gaf zich zelve den doodsteek.

Het uur der teregstelling naderde. De cipier vond BEAUCHAMP zwemmende in zijn bloed, maar toch nog levende. Men spomde zich, hem op het schavot te brengen. Eer hij dit besteeg, verlangde hij, dat men hem nog eenmaal zijne vrouw mogt laten zien. Men bragt hem bij haar, hij greep hare hand, voelde of haar hart nog sloeg, en zeide:

»Leef wel, gij kind des ongeluks! Thans zijt gij voor den laster vrij. Voor u heb ik geleefd, voor u sterf ik. Tot weérziens!»

Hij kuste haar en werd op het schavot gebragt, waar hij met eene gelatenheid stierf, die de aanwezigen met eene kille huivering vervulde.

Zijn oude vader verzocht om het ligchaam van zijnen zoon en dat van ANNA COOK, en hij legde beide, volgens hunnen laatsten wensch, in één graf.

Stedelijke Publicatiën.

BURGEMEESTER en WETHOUDEREN der stad Arnhem roepen bij deze de binnen deze stad en gemeente wonende Verlofgangers der Nationale Militie op (voor zoo verre zij van kledingstukken voorzien zijn) op, om zich op maandag, den 16den dezer maand, des morgens ten 8 uur, gekleed in hante uniform en voorzien van alle verdere kleding- en ekwipement-stukken en zakboekje, hun bij het vertrek van het korps medegegeven, benevens van het attest litt. H. H., vóór het raadhuis alhier te bevinden, ten einde te worden geïnspecteerd. Wordende deszelve bij deze herinnerd, dat in geen geval dezerzins vrijstelling van de inspectie zal gegeven worden, en dat bij weertige verhindering van siekte als anderszins, daarvan

behoorlijk gelegaliseerde bewijzen, daags vóór de inspectie, aan het raadhuis zullen moeten bezorgd worden.

En zal deze worden afgekondigd en aangeplakt, ter plaatse alhier gebruikelijk.

Arnhem, den 13den augustus 1841.

Burgerlijke Stand.

TE ARNHEM:

Van 6 tot en met 12 augustus.

Gehuwd: A. J. Bruns met S. M. Coensen. — N. Bervoets met W. G. L. Dorrepaal.

Bevallen: E. C. A. A. C. B. van Nes, geb. byrones van Hertefeld, D. — H. Roelofs, geb. Theissen, D. — W. Evers, geb. Willemsen, Z. — M. C. M. van Campen, geb. Rileij, D. — J. Vrijhof, geb. Leurink, D. — J. WEVERS, geb. Jarrrens, D. — H. van Anholt, geb. Wasmeyer, Z. — J. G. van Heuven, geb. van Zadelhoff, D. — J. M. Hummeling, geb. Feij, Z. — E. H. Westerman, geb. Hermesen, Z. — B. Wissenburg, geb. Kregting, D. — C. Ratering, geb. Teunissen, Z. — W. H. Rikse, geb. Jacobs, Z. — C. A. van Tricht, geb. van Vleuten, Z. — C. van Staveren, geb. Volkerse, D. — C. Daaleman, geb. Kortbeek, Z.

Overleden: A. M. Rietink, weduwe H. W. Brouwer, 72 j. 8 m. — T. Straatman, 10 j. 2 m. — E. Derksen, 13 w. — B. E. Sanders, 11 j. 10 m.

TE NIJMEGEN:

Gehuwd: J. M. Hermans met M. C. H. J. Cappon. — J. Budde met G. H. Heissen. — G. Mōos met H. Scheers. — F. M. J. Kips met H. Glaser. — E. Sengers met G. Sanders. — A. Engelen met G. Rijmaekers. — C. J. Vvarnsjuok met J. M. van Ellekom.

Bevallen: W. Aalbers, geb. Deckers, Z. — H. Smit, geb. Albers, Z. — C. van Ballegoijen, geb. Heijzen, D. — W. de Bruijn, geb. Gabriels, D. — F. Hoeve, geb. Scholten, Z. — J. M. Thijssen, geb. Knurkes, D. — N. Hesse-laar, geb. Nieuwmeijer, D. — W. Sluifman, geb. Kluijver, D. — M. J. Nagelmakers, geb. Kersten, Z.

Overleden: C. Penders, 51 j. — J. H. A. Bakkers, 7 m. — J. H. van Ooijen, 6 w. — F. van Buyl, 47 j. — J. P. Hoenselaar, 26 j. — J. Kersten, geb. Peters, 50 j.

TE ZUTPHEN:

Gehuwd: K. Vermaas met J. Mark. — P. H. Lam-mers met J. Klaassen. — P. du Plessis met G. H. Barneveld.

Bevallen: A. C. Hissink, geb. Snellebrand, Z. — J. Teerink, geb. Samuels, Z. — J. van Anholt, geb. Jansen, Z. — C. W. Goetzet, geb. Lossen, D. — H. F. B. Scharrenberg, geb. van den Berg, D.

Overleden: B. Bartels, 3 m. — J. H. Harmsen, 69 j. — Doodgeb. Z. van J. H. Maklink en H. Kroon. H. J. Smeenk, 3 j. — J. H. Schuilenburg, 9 d.

TE TIEL:

Gehuwd: P. M. van Andel met M. van Engelenburg. Bevallen: J. Sehook, geb. van Hees, D. — D. van Westering, geb. Wennekes, D. — H. van Riemsdijk, geb. van de Wal, D. — A. Orlemans, geb. Peterse, Z.

Overleden: Geene.

Advertentiën.

Getrouwd: J. C. VAN GRQIN, Kapitein der Infanterie, DORSBOGH, den 13den Augustus 1841. M. E. C. LANGLOIS. (Eenige kennisgeving.)

Heden overleed te EMERICH, aan verval van krachten, in den gezegenden onderdom van ruim 88 jaren, onze veel geliefde Vader en Behuwd-vader R. PEELEN. — Vrienden en Bekenden gelieven deze algemeene als bijzondere kennisgeving aan te nemen.

Loo, bij ARNHEM, den 13den Augustus 1841. W. PEELEN, Uit aller naam.

BEKENDMAKING.

De AGENT VAN HET DOMEIN TE ZUTPHEN brengt, mits dezen, ter kennisse der belanghebbenden, dat, bij voorduring, dagelijks (Zou- en Feestdagen uitgezonderd) ten zijnen Kantore gesaceerd wordt ter AFKOOP VAN RENTEN, THIJNSEN, CIJNSEN, ERFPACHTEN en UITGANGEN, in voege bij de ergane Publicatiën vermeld.

De Agent voornoemd. (Get.) J. VAN LAMSWEERDE

VERKOOP

VAN HET LANDGOED DEN KEIJENBERG, in Gelderland.

Mr. H. B. VAN DAALLEN, Notaris te Wageningen, zal, namens den Heere ROD. DE CHEVALIER, Pz., als Gemagtigde van de Eigenaren, op Dingsdag den 24sten Augustus 1841, des morgens om 11 uur, ten huize van W. O. FENBERG in het Logement de vergulde Bok,

te Renkum, tuschen Arnhem en Wageningen, doen inzetten, en op Dingsdag den 7den September 1841, ter zelve plaats en uur, finaal, zonder beraad, verkoopen:

Het LANDGOED, DER KEIJENBERG, te voren DE BEKEN genaamd, met al deszels aanhoorigheden; groot in zijn geheel 233 Bunders, 81 Roeden en 02 Ellen, en wel in de navolgende perceelen en massa's, als: het bestaande

1e. Perceel, bestaande in het HEERENHUIS met PARK, KOEPEL, BOOMGAARD, TUINEN, WANDELINGEN, eene BANK in de Hervormde Kerk te Renkum, met de HOFSTEDEN de Beken, en de BOUW- en WEILANDEN, OPGAANDE BOOMEN, EIKEN HAKHOUT, BOSSCHEN en HEIDE; groot 60 Bunders, 89 Roeden en 10 Ellen.

2e. Perceel. De HOFSTEDEN, Everwijns-goed, te voren Harten genaamd, met de onder dezelve behoorende MOESTUIN, BOUW- en WEILANDEN, OPGAANDE BOOMEN, EIKEN HAKHOUT, BOSSCHEN en HEIDE, waaronder mede behoort de tegenwoordige TUINMANS-WONING en twee DAGHUURDERS-WONINGEN; groot 103 Bunders, 18 Roeden en 32 Ellen.

3e. Perceel. De HOFSTEDEN, den Kwaden Gord, met de onder dezelve gehoornde MOESTUIN, BOOMGAARD, BOUW- en WEILANDEN, EIKEN HAKHOUT, BOSSCHEN en HEIDE; groot 58 Bunders, 42 Roeden en 10 Ellen.

Massa die 3 perceelen; te zamen groot 222 Bunders, 49 Roeden en 52 Ellen.

4e. Perceel. Een perceel UITERWAARD, de Maatsche Weide; groot 6 Bunders, 03 Roeden en 70 Ellen.

5e. Perceel. De Renkumsche en Hartensche TIEND.

6e. Perceel. Eene HOFSTEDEN, onder Renkum, naast Bellevue; groot 2 Bunders, 42 Roeden en 10 Ellen.

7e. Perceel. Een perceel UITERWAARD, de Bovenste Kiphaansche Waard, gelegen onder Wageningen, in den bovensten Polder; groot 5 Bunders, 27 Roeden en 80 Ellen.

Massa van N°. 1, 2, 3, 4, 5 en 7.

Zullende de Verkoopvoorwaarden en bewijzen van eigendom 8 dagen vóór den Inzet ten Kantore van genoemden Notaris Mr. H. B. VAN DAALLEN ter lezing liggen en alle informatiën bij denzelfden te bekomen zijn; terwijl het Heerenhuis des Dingsdags en Vrijdags, van 10 tot 3 ure, zal kunnen worden bezigtigd, mits voorzien zijnde van een Permissie-bijlet, bij voornoemden Notaris verkrijgbaar; en de aanwijzing der plaats zal gedaan worden door den Boschwachter W. J. LAMMERS, wonende nabij het Landgoed, naast Bellevue.

§ 1 § De Notaris PLIESTER, residereende te Zevedaar, zal, op aanstaanden Dingsdag, den 17den Augustus 1841, des voormiddags om 10 uur, op Stalbosch, bij Oud-Zevenaar, bevoord door BEREND VELDMAN, publiek erfhuishuize verkoopen:

Vijf WERKPAARDEN van 3, 6, 8, 10 en 15 jaren, met drie LANGE KAREN, eene STORTKAR, twee PLOEGEN; voorts EGGEN, twee WANMOLENS, KOREN-ZEVEN, PAARDE-TUIG, en verdere BOUW- en DEELGEREEDSCHAPPEN, tot de Boerderij van Stalbosch behoorende.

Uit de hand te koop:

Eene KOETS, eene CALÈCHE en een licht ZOMERWAGENTJE, voor vier personen. Te bevragen bij den Timmerman UITEBWIJK, te Zutphen.

* D. R. VAN WERMESKERKEN, te Tiel, geeft uit en heeft alom verzonden:

P. VANDERWILLIGEN, Verhandeling, behelzende nauwkeurig onderzoek naar de Leere des Bijbels aangaande den staat der ziel tuschen den dood en de wederopstanding der lichamen; bekroond met den gouden Eereprijs van het Haagch Genootschap tot verdediging van de Christelijke Godsdienst; 2de druk . . . f 1.20.

* Door de ERVEN DOORMAN, te 's Gravenhage, is uitgegeven en bij de voornaamste Boekhandelaren verkrijgbaar gesteld:

De Tweede Aflevering van den tweeden, verbeterden en aanmerkelijk vermeerderden druk van het THEORETISCH EN PRACTISCH BOUWKUNDIG HANDBOEK, ten dienste van Ingenieurs, Architecten, Opzigters, Timmerlieden, Metaalwaars, en verdere Bouwkundigen; door W. C. BRADÉ, Oud-Kapitein-Lieutenant; met 38 koperen Platen.

De vier deelen van dit met grooten bijval ontvangen BOUWKUNDIG HANDBOEK, zullen worden uitgegeven in TIEN Afleveringen, welke sta om de 4 à 6 weken opvolgen; de prijs van elke Aflevering is f 2.50.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 14 Aug. 2 El 1 Palm O Duim; gow. O Duim; gev. 10 D.

Te Arnhem, bij C. A. THIEME, Boekdrukker.